

BALLADA

*„Mikor mentem Sopron felé,
megnyílt az ég háromfelé...”
Magyar népdal*

A földúton járót eső veri. A sárnak agyagszíne van, pára gomolyog. A férfi előregörnyed. Se esernyője, se esőkabátja nincs neki. Tegnap még nyár volt. A tél, ha jön a kikelet, másnap elfelejtődik, de a nyár, Istenem, a nyár...

Az úton járó megáll. Amit lát, száz nyarat megélt, mohosak vaskos ágai. Eső kopácsolja a diókopáncsot. Seholy egy károgó holló, seholy egy csipogó veréb, rozsdabarna falevelek hullnak a sárba. Pötytyözik az egyhangúságot. Az eső esik, az úton álló mozdulatlan, a diófa lelombozódik; az úton álló mozdulatlan, a diófa lelombozódik, az eső esik; a diófa lelombozódik, az eső esik, a férfi az istennek se mozdul.

Ha várják, ne mostanra várják Szebeni Jóskát! Útját állta az öreg diófa, nincs vigasztalója. A dombon túl susog a nádas. Galambok helyett vércsék szállnak, se nem kilenc, se nem nyolc, se nem hét... Három arca van a vágynak: első néz a Teremtőre, középső a boldogságra, harmadik a temetőre.

Eső verés, véres ingre – egy icce víz, két icce sár.

– Jóska, Szebeni Jóska, mért mentél a halastóra?

Mindig is hamarkodtál, három helyett kaparkodtál, Erzsót, Böskét kitarottál. Öltöztél voln' feketébe – nehéz ital a szerelem, nincs kegyelem, nincs kegyelem... Farkasognak mély nyoma, elárul lábad nyoma.

Susog a nád, reszket a gally. Az esőn ázó hideg leli. Telefonja tóba esett, kocsikulcsa vele veszett. Szabó Erzszi gyönyörű volt.

Az eső esik, az úton álló mozdulatlan, a diófa lelombozódik; az úton álló mozdulatlan, a diófa lelombozódik, az eső esik; a diófa lelombozódik, az eső esik, Szebeni Jóska az istennek se mozdul.

Vércse nyerít, szűk az élet. Nem ér csak a diófaig, diófának magasáig – egy icce víz, két icce sár.

Sms-sel üzengetett, álló hétig incselkedett. Ki mindent ígér, semmit ígér, de térül az út, fordul a szél. Ki nejét, fiát eltagadja, nem ad csókot csak kamatra, azon átok a szerelem, gyilkolni kész veszedelem. Halotti csend jár előtte, mennydörög az ég mögötte.

Fú elsorvad, hová léptél, bánat nőtt ott, hová néztél. Söröződ lett, menő bárod, a suszter nem a barátod. Három helyett kaparkodtál, Özsét, Böskét kitarottál. Mit akartál, megszerezted, ami kellett, mind elvetted. Halastavad három hektár, Erzsikétől mit akartál?

Az eső esik, az úton álló mozdulatlan, a diófa lelombozódik; az úton álló mozdulatlan, a diófa lelombozódik, az eső esik; a diófa lelombozódik, az eső esik, Szebeni Jóska keze remeg, úgy szorítja a kötelet.

Kóvályog a csönd előtte, szellő sem leng már mögötte. Rövid az út a diófáig, a hálálnak árnyékáig. Ami elmúlt, sárba ragad, hullámsírban rejtve marad – egy icce víz, két icce sár.

– Jóska, Szebeni Jóska, mért mentél a halastóra?

Ölelted a kapu előtt, csókoltad a csónakházban. Szabó Erzsi boldogságra vágyott közben, semmi másra. Böske nem lett, nem lehetett. Úgy nézett a Teremtőre, mint ahogy a boldogságra.

Hol hazugság van, nincsen hívság: a szerelmet fölülírják. Isten veled, mert a penna vastagon fog, és azon nyomban, ha nincs esküvő a templomban. Szabó Erzsi gyönyörű volt. Olybá tűnt, mint az álom, egy ujjára tizenhárom legény jutott, ha úgy akarta.

– Jóska, Szebeni Jóska, mért mentél a halastóra?

Halotti csend ment előtted, mennydörög az ég mögötted. Átírták az életedet, volt szerelem, nincs szerelem.

Szabó Erzsi nem lesz másé!

Halászcsónak kötél nélkül, ölelkezni vágyak nélkül: nem lehet. Elszabadult indulatok, gyilkolnak a gondolatok. Szabó Erzsi nem lett másé, egyedül csak a halálé. Üres csónak ring a tavon, véres volt a lakodalom – egy icce víz, két icce sár.

Diófának magasába, hurok feszül, holló károg. Út rövid a diófáig, a hálálnak árnyékáig.

A földutat eső veri, a halastót bánat lengi. Esteledik.